

КЛАЙВ БАРКЪР

КЪРВАВАТА КНИГА

Част 1 от „Кървави книги“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2011

chitanka.info

Мъртвите имат магистрали.

Те пресичат пустошта след нашия живот като прецизни железопътни линии на призрачни влакове, въображаеми вагони, които пренасят безспирен поток от безтелесни души. Дрънченето и бумтенето им могат да бъдат доловени в разкъсаната тъкан на света, през пролуките, образувани от жестокостите, насилието и покварата. Товарът им от бродещи мъртъвци може да бъде съзрян, когато сърцето е пред пръсване, и гледки, които е трябвало да останат скрити, внезапно станат видими.

Тези магистрали имат пътепоказатели, мостове и отбивки. Имат бариери и кръстовища.

Тъкмо на кръстовищата, където тълпите от мъртъвци се смесват и разминават, е най-вероятно тази забранена магистрала да проникне в нашия свят. На тези места движението е натоварено и гласовете на мъртвите отекват най-силно. Тук бариерите, които отделят едната реалност от другата, са изтънели от преминаването на безброй крака.

Такова кръстовище на магистралата на мъртвите имаше на „Толингтън Плейс“ № 65. Обикновена, самостоятелна, с нищо незабележима тухлена къща в псевдоджорджиански стил. Стара невзрачна постройка, лишена от някогашното си евтино великолепие, необитаема от десетилетие, а може би и от повече.

Не избилата влага бе прогонила обитателите на № 65, нито плесента в избите или пропадането, отворило пукнатина във фасадата от входните стъпала до стрехите, а шумът от движението. На горния етаж глъчката от онази магистрала никога не спираше. Тя напука мазилката по стените и изкриви носещите греди. Тя разтърсваше прозорците и ги караше да дрънчат. Тя разтърсваше и съзнанието. Къщата на „Толингтън Плейс“ № 65 бе обитавана от духове и никой не можеше да я притежава за дълго, без да полудее.

Някога в тази постройка се бе разиграла ужасна трагедия. Никой не знаеше кога, нито какво точно се е случило. Но дори и необученият наблюдател усещаше потискащата атмосфера в къщата, особено на горния етаж. Във въздуха на № 65 витаеха спомени и обещание за кръв — миризма, която нахлуваше в носа и караше и най-здравия стомах да се преобърне. В сградата и околностите ѝ не се въдеха гризачи, отбягваха я птиците и дори мухите. В кухнята ѝ не пыплекха мокрици, на тавана ѝ не гнездяха скорци. Каквато и жестокост да бе извършена в

къщата, тя я беше разпорила така, както нож разпаря рибешки корем и през този разрез, през тази рана в тъканта на света мъртвите надничаха и говореха.

Или поне такава бе мълвата...

* * *

Проучването на „Толингтън Плейс“ № 65 продължаваше вече трета седмица. Три седмици на безпрецедентен успех в областта на паранормалното. С помощта на един новак в тази сфера, двадесетгодишния Саймън Макнийл в ролята на медиум, факултетът по парапсихология на Есекския университет бе събрал неопровержими доказателства за живота след смъртта.

В най-горната стая на къщата, едно клаустрофобично помещение с размерите на коридор, младият Макнийл изглежда бе успял да призове мъртвите и по негова молба те бяха оставили изобилни доказателства за посещението си, като се бяха разписали със сто различни почерка по бледожълтите стени. Очевидно бяха написали всичко, за което са се сетили в момента. Имената си, разбира се, както и датите на раждането и смъртта. Откъслечни спомени и благопожелания за живите потомци, странни, загадъчни фрази, които намекваха за настоящите им страдания и за тъга по изгубените радости. Някои от почерците бяха ъгловати и грозни, други изящни и женствени. Имаше неприлични рисунки и недовършени вицове, а до тях — романтични стихове. Неумело нарисувана роза. Игра на морски шах. Списък с покупки.

Известни личности се бяха разписали на тази стена на плача — Мусолини, Джон Ленън и Джанис Джоуплин, — а редом с великите имаше и обикновени, забравени хора. Това беше проверка на мъртвите и броят им растеше от ден на ден, сякаш мълвата за нея се разпространяваше сред племената от изгубени и ги примамваше да напуснат тишината, за да засвидетелстват свещеното си присъствие в тази гола стая.

* * *

След като цял живот бе проучвала парапсихични явления, доктор Флореску бе свикнала с неуспехите. Беше се чувствала почти комфортно в увереността си, че никога няма да получи желаните доказателства. Сега, когато бе постигнала такъв внезапен и забележителен успех, тя бе едновременно развълнувана и объркана.

Седеше, както всеки ден през тези три невероятни седмици, в оперативната стая на междинния етаж, точно под стаята с надписите, и слушаше силните шумове над главата си с нещо подобно на страхопочитание, сякаш не можеше да повярва, че ѝ е било позволено да стане свидетел на това чудо. И преди бе имало откъслечни звуци, неясни намеци за гласове от един друг свят, но сега той за пръв път настояваше да бъде чул.

Шумовете на горния етаж секнаха.

Мери си погледна часовника — шест и седемнадесет вечерта.

Поради някаква причина, известна само на посетителите, контактите с тях винаги прекъсваха малко след шест.

Щеше да изчака до и половина и да се качи горе. Какво ли я очакваше днес? Кой беше посетил този път невзрачната стаичка, за да остави своя знак?

— Да приготвя ли камерите? — попита нейният асистент Рег Фулър.

— Ако обичаш — промърмори тя, разсеяна от мисли за предстоящото.

— Какво ли ни очаква днес?

— Ще му дадем още десет минути.

— Разбира се.

На горния етаж Макнийл се бе отпуснал в ъгъла на стаята и гледаше октомврийското слънце през малкия прозорец. Чувстваше се изолиран и самотен на това проклето място, но въпреки това се усмихваше вътрешно с онази топла, жизнерадостна усмивка, която разтапяше и най-строгите академични сърца. Особено сърцето на доктор Флореску — о, да, жената беше влюбена в усмивката, в очите му, в унесенния вид, който си придаваше пред нея.

Беше хубава игра.

Наистина, започна като игра. Сега Саймън знаеше, че залозите са се вдигнали; това, което в началото стартира като подобие на тест с детектора на лъжата, се бе превърнало в много сериозно състезание —

Макнийл срещу Истината. Истината беше проста — той бе измамник. Драскаше всичките „призрачни надписи“ по стената с парченца графит, които криеше под езика си; тропаше, блъскаше и викаше само за забавление, а непознатите имена — ха-ха, самата мисъл за тях го разсмиваше — вземаше от телефонния указател.

Да, страхотна игра.

Тя му обещавахе толкова много, изкушавахе го със слава, окуражаваше всяка измислена от него лъжа. Обещания за богатство, за телевизионни изяви под звуците на аплодисменти, за възхищение, каквото не познаваше. От него се искаше само да покаже, че призраците съществуват.

Усмихна се отново с познатата усмивка. Тя го наричаше свой Посредник — невинен преносител на послания. Скоро щеше да се качи при него, да впие поглед в тялото му и да заговори почти разплакана, развълнувана от новите имена и безсмислици, надраскани по стената.

Харесваше му как тя гледа голата му плът, като се преструва, че не забелязва голотата му. По време на сеансите той оставаше само по слипове, за да не събуди подозрения, че използва помощни средства. Каква нелепа предпазна мярка. Всичко, от което имаше нужда, бяха графитите под езика и достатъчно енергия, за да буйства и крещи из стаята в продължение на половин час.

Потеше се. Вдлъбнатината между гърдите му беше влажна от пот, косата лепнеше по бледото му чело. Днес се беше потрудил здраво — искаше час по-скоро да се измъкне от стаята, да се измие, да се порадва на възхищението. Посредникът мушна ръка в гащетата си и започна лениво да си играе със себе си. Някъде в помещението имаше муха или мухи. По това време на годината мухи няма, но той ги чуваше да жужат наблизко. Блъскаха се в прозореца или летяха около електрическата крушка. Чуваше тихите им бръмчащи гласове, но не им обръщаше внимание, погълнат от мисли за играта и от удоволствието да мастурбира.

А как жужаха тези тънички гласчета, как жужаха, пееха и се оплакваха. Как само се оплакваха.

Мери Флореску барабанеше с пръсти по масата. Днес брачната ѝ халка беше хлабава — усещаше как се движи в ритъм с барабаненето. Понякога беше стегната, а понякога хлабава — една от мистериите,

върху които никога не се замисляше, а приемаше за даденост. Всъщност днес беше много хлабава — почти готова да падне. В съзнанието ѝ изплува лицето на Алан. Скъпото лице на Алан. Замисли се за него през отвора на брачната халка, сякаш през тунел. Такава ли е била смъртта му — понесъл се е към тъмнината по някакъв тунел? Тя придвижи халката нагоре по пръста си. Стори ѝ се, че долавя възкиселия вкус на метала през върховете на палеца и показалеца си. Усещането беше любопитно, някаква илюзия.

Замисли се за момчето, за да прогони горчивината. Лицето му се появи лесно, веднага нахлу в съзнанието ѝ, а с него усмивката и невзрачната му, още момчешка фигура. Наистина, приличаше на момиче — закръглеността му, очарователната прозрачност на кожата, невинността.

Пръстите ѝ все още бяха върху халката и възкиселия вкус се засилваше. Вдигна поглед. Фулър подготвяше апаратурата. Около оплешивяващата му глава проблясваше трептящ ореол от бледозелена светлина...

Внезапно ѝ се зави свят.

Фулър не видя и не чу нищо. Беше навел глава, погълнат от работата си. Мери продължаваше да го гледа, наблюдаваше ореола и усещаше как в нея се пробуждат нови усещания, как преминават през тялото ѝ. Изведнъж въздухът сякаш оживя; самите молекули на кислорода, водорода и азота я притиснаха в прегръдка. Ореолът около главата на Фулър се разшири, сля се със сиянието, което се бе появило около всеки предмет в стаята. Неестественото усещане в пръстите ѝ също се разшири. Видя цвета на дъха си, когато издишваше — розово-оранжев проблясък в оживелия въздух. И чу съвсем ясно гласа на бюрото, зад което седеше — тихото ръмжене на неговото солидно присъствие.

Светът се разтваряше — караше сетивата ѝ да изпаднат в екстаз и объркваше функциите им. Изведнъж започна да възприема света като система — не политическа или религиозна, а система от усещания, която се разпростираше от живата плът към инертната дървесина на бюрото и към старото злато на брачната ѝ халка.

И по-нататък. Отвъд дървесината, отвъд златото. Пролуката, водеща към магистралата, се отвори. В главата ѝ зазвучаха гласове, които не излизаха от живи устни.

Тя вдигна поглед или по-скоро някаква сила изви рязко главата ѝ назад и откри, че се визира в тавана. Беше покрит с червеи. Не, това е абсурд! И все пак ѝ се стори жив — пулсиращ, танцуващ, гъмжащ от живот.

А през тавана съзря момчето. Седеше на пода с издут член в ръка. И неговата глава беше отметната назад. Беше погълнато от екстаза си също като нея. С новото си зрение тя видя светлината, която изпълваше тялото му и пулсираше около него — и проследи страстта, завладяла вътрешностите и омекналата му от удоволствие глава.

Видя и още нещо — лъжата в него, отсъствието на сила там, където бе смятала, че има нещо удивително. Момчето не притежаваше дарбата да контактува с духове и никога не я бе притежавало, видя го съвсем ясно. Това беше един малък лъжец, момче-лъжец, сладък лъжец с бяла кожа, лишен от състраданието или мъдростта да проумее какво се е осмелил да стори.

Вече бе сторено. Лъжите бяха изречени, триковете бяха изиграни и хората от магистралата, вкиснати, че са били измамани и направени за смях, бучаха пред пролуката в стената, като настояваха за удовлетворение.

Тя бе отворила тази пролука; беше я напипала неволно, беше я разочвъркала и разширила малко по малко. Получи се благодарение на желанието ѝ към момчето — непрекъснатите ѝ мисли за него, объркването, страстта и отвращението към тази страст бяха разширили процепа. От всички сили, които правеха системата видима, любовта, нейната посестрима страстта и тяхната посестрима загубата бяха най-могъщи. А тя въплъщаваше и трите. Обичаща, изпълнена с копнеж и напълно наясно с невъзможността и на двете. Завладяна от агонията на чувства, които игнорираше, защото вярваше, че обича момчето единствено като свой Посредник.

Не беше вярно! Не! Тя го искаше, желаше го в момента, копнееше да го усети вътре в себе си. Само че беше твърде късно. Хората от магистралата не можеха да бъдат игнорирани повече — те настояваха, да, настояваха да се доберат до малкия измамник.

Беше безсилна да им попречи. Само ахна от ужас, щом видя магистралата да се разгръща пред нея, защото разбра, че това не е обикновено кръстовище.

Фулър чу звука.

— Доктор Флореску? — Той вдигна очи от апаратурата и лицето му — обляно със синя светлина, която тя виждаше с ъгълчето на окото си — придоби въпросително изражение. — Казахте ли нещо?

Тя мислеше със свит стомах как ще свърши всичко.

Безплътните лица на мъртвите се виждаха съвсем ясно. Долавяше дълбочината на тяхното страдание и съчувстваше на желанието им да бъдат чути.

Нямаше никакво съмнение, че магистралите, които се пресичаха на „Толингтън Плейс“, не бяха обикновени пътни артерии. Пред очите ѝ не преминаваше щастлива, безгрижна процесия от обикновени мъртъвци. Не, през тази къща минаваше път, по който се движеха само жертви и извършители на насилствени актове. Мъже, жени и деца, загинали в невъобразими страдания, които помнеха последните си мигове. Погледите им говореха красноречиво за страданията, които са преживели, по призрачните им тела още имаше белези от смъртоносни рани. А сред жертвите най-спокойно се разхождаха техните убийци и мъчители. Тези чудовища, тези безумни кръвопийци с размътени съзнания надничаха в света — невъзможни същества, неописуеми, забранени издънки на човешкия род, виещи и кряскащи безсмислици.

Момчето на горния етаж най-сетне усети присъствието им. Тя видя как то се извъръща в тихата стая, как осъзнава, че гласовете, които чува, не са жужене на мухи, а оплакванията не са жалване на насекоми. Момчето внезапно разбра, че обитава съвсем малко късче от света и че останалата част от него — Третият, Четвъртият и Петият свят — се притиска към легналото му по гръб тяло, гладна и неизбежна. Тя подуши и вкуси паниката, която се изписа на лицето му. Да, вкуси момчето, както винаги бе копняла, но не чрез целувка, а чрез нарастващия му страх. Той я изпълни — и съчувствието ѝ бе пълно. Уплашеният поглед беше неин колкото и негов — от пресъхналите им гърла се изтръгна една и съща хриплива дума:

— Моля...

Която всяко дете научава.

— Моля...

Която печели подаръци и внимание.

— Моля...

Която дори мъртвите, разбира се, дори мъртвите би трябвало да знаят и зачитат.

— Моля...

Днес нямаше да има милост, тя знаеше това. Тези отчаяни призраци бяха бродили по магистралата цяла вечност, носейки със себе си раните и безумието, които ги бяха убили. Бяха станали жертва на лекомислието и нахалството на момчето, на неговите глупост и измама, които бяха превърнали страданията им в игра. Сега искаха да кажат истината.

Фулър я наблюдаваше съсредоточено, а лицето му плуваше в море от пулсираща оранжева светлина. Тя усети ръцете му върху кожата си. Имаха вкус на оцет.

— Добре ли сте? — попита я той. Дъхът му беше като желязо.

Тя поклати глава.

Не, не беше добре, нищо не беше добре.

Пролуката се разширяваше с всяка секунда и през нея се виждаше друго небе — тъмносивото небе, прихлупило магистралата. То бе надвиснало над самата реалност на къщата.

— Моля — каза тя и вдигна очи към разсейващата се материя на тавана.

По-широка. По-широка...

Крехкият свят, в който живееше, беше разпънат до скъсване.

Изведнъж се разкъса, като язовирна стена, и черните води заляха стаята.

Фулър разбра, че нещо не е наред (внезапният му страх промени цвета на аурата му), но не можеше да проумее какво. Тя усети тръпките по гръбнака му, видя обърканите му мисли.

— Какво става? — попита той. Във въпроса му имаше такъв патос, че я напуши смях.

Каната за вода в стаята на горния етаж се счупи.

Фулър пусна Мери и хукна към изхода. Вратата започна да се тресе, още преди той да стигне до нея, сякаш всички обитатели на ада я блъскаха от другата страна. Дръжката заподскача нагоре-надолу. Боята се изду на мехури. Ключът се нажежи до червено.

Фулър се обърна към доктор Флореску, която още седеше в гротескната си поза, с отметната назад глава и облещени очи.

Той посегна към дръжката, но вратата се отвори, преди да я докосне. Коридорът отвън бе изчезнал. На мястото му се простираше безкрайната магистрала, чак до хоризонта. Гледката уби моментално

Фулър. Мозъкът му не беше достатъчно силен, за да възприеме панорамата — не можа да понесе натоварването, което премина през всеки негов нерв. Сърцето му спря; организмът му се разбунтува; пикочният му мехур се изпразни; червата му се изпразниха; крайниците му потръпнаха конвулсивно и поддадоха. Докато се свличаше на пода, лицето му се покри с мехури като боята на вратата, а трупът му заподскача като дръжката. Той вече беше инертна маса, подходяща за това унижение колкото парче дърво или стомана.

Някъде на изток душата му се присъедини към магистралата на ранените и пое към кръстовището, на което бе напуснала тялото му само преди миг.

Мери Флореску разбра, че е останала сама. На горния етаж чудесното момче, нейният красив малък лъжец, се гърчеше и пищеше, защото отмъстителните ръце на мъртвите бяха сграбчили свежата му кожа. Тя знаеше какви са намеренията им, виждаше ги в очите им — в тях нямаше нищо ново. Това мъчение беше традиция. Щяха да го използват, за да запишат историите си. Той щеше да е техен слуга, тяхна книга, носител на автобиографиите им. Кървава книга. Книга, направена от кръв. Книга, написана с кръв. Тя се замисли за гримоарите, направени от мъртва човешка кожа — беше ги разглеждала, докосвала. Замисли се и за татуировките, които бе виждала — някои гротескни и уродливи, други — послания по адрес на майките върху гърбовете на голи до кръста общи работници. Да напишеш кървава книга не беше нещо ново.

Но да го направиш върху такава кожа, върху такава блестяща кожа — о, боже, това беше престъпление. Макнийл изкрещя, когато парчетата от счупената кана се забиха като игли в плътта му и започнаха да я раздират. Мери усети агонията му, сякаш беше нейна — не беше толкова ужасно.

Но той крещеше. И се бореше, като обсипваше нападателите си с ругатни. Те не му обръщаха внимание. Трупаха се около него, глухи за всякакви молби и молитви, и си вършеха работата с ентусиазма на същества, които са били принудени да мълчат твърде дълго. Мери слушаше как гласът и молбите му постепенно отслабват и се мъчеше да раздвижи натежалите си от страх крайници. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да се качи в стаята. Каквото и да имаше от другата страна на

вратата или стълбите — момчето се нуждаеше от нея и това бе достатъчно.

Изправи се и почувства как косата ѝ се завихря нагоре, как се извива и разклаща като змиите върху главата на Горгона Медуза. Реалността заплува пред очите ѝ, подът под краката ѝ почти изчезна. Дъските на къщата избледняха като призрци, а под тях се надигна кипящ мрак, който заплашваше да я погълне. Тя погледна към вратата и усети, че е завладяна от летаргия, с която ѝ бе трудно да се бори.

Очевидно не искаха да се качва горе. „Може би, помисли си тя, се страхуват поне мъничко от мен.“ Мисълта ѝ вдъхна решителност — защо им е да се опитват да я плашат, ако самото ѝ присъствие, отворило тази дупка в тъканта на света, вече не представлява заплаха за тях?

Покритата с мехури врата беше отворена. Отвъд нея реалността на къщата бе изместена напълно от виещия хаос на магистралата. Тя прекрачи прага и се съсредоточи върху краката си, които все още стъпваха върху твърда повърхност, макар очите ѝ да не я виждаха. Небето над главата ѝ беше берлинско синьо, магистралата беше широка и ветровита, препълнена с мъртъвци. Тя си запробива път през тях, сякаш вървеше през тълпа от живи хора, без да обръща внимание на глупавите им, озадачени лица, които я гледаха злобно.

Вече нямаше „Моля“. Мълчеше, пристъпваше напред със стиснати зъби и присвити очи, като се опитваше да намери с крака твърдите, реални стълби. Когато стигна до тях, се спъна и от тълпата се разнесе вой. Така и не разбра дали се присмиват на непохватността ѝ или това беше предупреждение, че е стигнала твърде далеч.

Първо стъпало. Второ стъпало. Трето стъпало.

Дърпаха я във всички посоки, но въпреки това, малко по малко, надделяваше над тълпата. Вече виждаше вратата на стаята, а през нея малкия лъжец, който лежеше на пода, заобиколен от своите нападатели. Гащите му бяха смъкнати до глезените — сякаш наблюдаваше изнасилване. Той вече не крещеше, но очите му бяха изцъклени от болка и ужас. Поне бе жив. Естествената устойчивост на младежкия му ум му бе помогнала да издържи на спектакъла, който се разиграваше пред очите му.

Внезапно главата му се извърна и той погледна през вратата право към нея. Способностите му бяха станали истински под

въздействието на екстремната ситуация; бяха много по-слаби от тези на Мери, но достатъчни, за да осъществи контакт с нея. Погледите им се срещнаха. В морето от синя тъмнина, заобиколено от една цивилизация, която не познаваха и не разбираха, живите им сърца се събраха и сляха.

— Съжалявам — каза тихо той. Безкрайно жалостиво. — Съжалявам. Съжалявам.

Извърна очи, откъсна поглед от нейния.

Беше сигурна, че е стигнала почти до върха на стълбището, въпреки че краката ѝ видимо стъпваха във въздуха, а над, под и навсякъде около нея имаше лица на мъртви пътешественици. И все пак тя виждаше, макар и много слабо, контурите на вратата, дъските и гредите на стаята, в която лежеше Саймън. Вече беше целият в кръв, от главата до петите. Различаваше и знаците, йероглифите на страданието, които покриваха всеки сантиметър от торса, лицето и крайниците му. От време на време образът се фокусираше и тя виждаше тялото му в празната стая, слънцето през прозореца и счупената кана на пода. В следващия миг концентрацията ѝ отслабваше и невидимият свят ставаше видим, Саймън увисваше във въздуха, а те пишеха по него от всички страни, скубеха космите по главата и тялото му, за да разчистят страницата, и пишеха под мишниците му, по клепачите, по гениталиите, в цепката на задника му, по ходилата.

Общото между двете гледки бяха раните. Независимо дали го виждаше заобиколен от автори или сам в стаята, Саймън не спираше да кърви.

Стигна до вратата. Треперещата ѝ ръка се протегна да докосне твърдата, реална дръжка и тя се съсредоточи, помъчи се да я види ясно. Видя само някакъв призрачен образ, но и той ѝ бе достатъчен. Стисна дръжката, натисна я и отвори рязко.

Той бе там, точно пред нея. Разделяха ги два-три метра, населен с призрази въздух. Очите им се срещнаха пак и те размениха поглед, еднакво красноречив и в света на живите, и в света на мъртвите. В него имаше състрадание, имаше и любов. Измислиците се разпаднаха, лъжите станаха на прах. Този път усмивката на момчето не беше престорена — нейната също.

Уплашени от този поглед, мъртвите извърнаха глави. Лицата им се изопнаха, сякаш някой опъваше кожата върху костта, плътта им потъмня като синина, гласовете им се нажалиха в очакване на поражението. Тя посегна да го докосне, вече не ѝ се налагаше да се бори с пълчищата мъртъвци — те се отдръпваха от жертвата си на всички страни, като мъртви мухи, падащи от стъклото на прозорец.

Докосна го леко по лицето. Докосването беше благословия. Очите му се наляха със сълзи, които потекоха по нарязаните му страни, смесвайки се с кръвта.

Сега мъртвите нямаха гласове, нямаха дори усти. Бяха изгубени на магистралата, злонамерените им намерения бяха осуетени.

Малко по малко стаята започна да възвръща нормалния си облик. Дъските под ридаещото тяло на момчето станаха видими — всеки гвоздей, всяко петно. Прозорците също — и сумрачната улица зад тях, пълна с детска глъчка. Магистралата бе изчезнала напълно от погледа на живите. Пътниците ѝ бяха обърнали лица към мрака и бяха потънали в забвение; в реалния свят останаха само знаците и талисманите им.

На площадката на средния етаж на „Толингтън Плейс“ № 65 мъртвите, които пресичаха кръстовището на магистралата, стъпваха небрежно по димящото, покрито с мехури тяло на Рег Фулър. Накрая неговата собствена душа се озова сред тълпата и погледна надолу към плътта, която някога бе обитавала, сетне трафикът я повлече към очакващата я участ.

В притъмнялата стая на горния етаж Мери Флореску бе коленичила до Макнийл и го галеше по сплъстената от кръв коса. Тя не искаше да напусне къщата, за да повика помощ, докато не се увери, че мъчителите му няма да се завърнат. Вече не се чуваха никакви звуци, освен рева на реактивен самолет, който пътуваше през стратосферата към утрото. Дишането на момчето беше станало спокойно и равномерно. Около него нямаше ореол от светлина. Всичките ѝ сетива отново функционираха нормално. Зрение. Слух. Усещане.

Усещане.

Докосна го така, както никога преди не се бе осмелявала — прокара връхчетата на пръстите си леко, съвсем леко по разранената му кожа, като сляпа жена, която чете брайлово писмо. По всеки милиметър от тялото му имаше миниатюрни думи, изписани от

множество ръце. Дори през кръвта усети педантичността, с която бяха издълбани в плътта му. И успя да разчете една фраза на мъждивата светлина. Това беше доказателство, неподлежащо на съмнение и ѝ се прииска, боже, как ѝ се прииска да не бе попадала на него. И все пак, след цял живот в очакване, то бе тук — откровението за живота отвъд плътта, написано върху плът.

Момчето щеше да оживее, беше очевидно. Кръвта вече се съсирваше, а безбройните рани зарастаха. В крайна сметка то бе здраво и силно — нямаше да му останат сериозни физически увреждания. Разбира се, повече нямаше да бъде красиво. От сега нататък в най-добрия случай щеше да бъде обект на любопитство, а в най-лошия — на ужас и отвращение. Но тя щеше да го защитава и малко по малко то щеше да се научи да я разбира и да ѝ се доверява. Сърцата им бяха свързани завинаги.

А след време, когато думите по тялото му се превърнеха в белези, тя щеше да ги разчете. Да проследи — с безкрайна любов и търпение — историите, които мъртвите бяха разказали върху него.

Приказката върху корема му, написана с красив наклонен почерк. Изящния елегантен надпис по лицето и скалпа му. Разказите по гърба, пищялите и ръцете му.

Щеше да ги прочете всичките и да ги разгласи до последната лъщяща под нежните ѝ пръсти сричка, така че светът да узнае историите на мъртвите.

Саймън беше Кървава книга, а тя нейният единствен преводач.

Когато мракът се спусна, Мери прекъсна бдението си и го изведе гол в утешителната нощ.

* * *

Пред вас са разказите от Кървавата книга. Четете, ако това ви се нрави, и се учете.

Те са карта на тъмната магистрала, която продължава отвъд живота към непознати места. Малцина ще бъдат принудени да поемат по нея. Повечето ще крачат спокойно по осветени от лампи улици, ще напуснат живота с молитви и грижа. Но малцина, малцина избрани, ще

преживеят нещо ужасно, което ще ги изпрати на магистралата на прокълнатите.

Така че четете. Четете и се учете.

По-добре да сте готови за най-лошото и да се научите да вървите, преди да изпуснете сетния си дъх.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.